

3. Upovăință

Bragagiu

Upovăință*

Stele purpurii din paltini
Și de aur din jugaștri
Cad pe căile înalte
Străjuite-n brazi albaștri.

Cerbii trec cu pașii sprinteni
Spre cascade să se-nalțe
Și-și încurcă înaintea
Coarnele prin constelații.

Iar al bourului muget
Înspre vale ca pârâul
Peste mușchiul verde-și curge
Undele și argintiul.

Ca și file din veliște*
Pergamente cad din brațe
În noiembrie ca niște
Vagi ecouri de speranțe.

Parcă-i codru-n risipire,
Parcă Țara ni se pierde
Și tot ninge din iubire,
Și tot cerne de pe verde.

Mai pustie e pădurea,
Tot mai părăsite-s case
Parcă a intrat securea
Printre suflete frumoase.

Cui îi arde de cascade
Când toți cată-n poftă-aprinsă
Vreo para pe unde cade
În câștig să-și vândă visul.

Și mor vise, și cad stele,
Se-nvârt frunze-n țintirime
Îndoiat de cele grele
Uit de râs și frăgezime.

Totu-i înlemnit și rece

Aspre și țepoase-s toate
Și cu vântul trec prin treceri
Căutând o libertate.

Însă cioturi cu lichenii
Mi se-mpiedică-n picioare:
„Bade, ești în pragul iernii
Unde-ngheață fiecare!”

Codru-mi este fără cântec
Scârțâire doar și jale
Cad trosnind palmele frânte
Pe izvoare și pe cale.

Plaiul pierde din poveste
Vânturi de uitări o duce
De-o aruncă fără veste
Răstignită pe răscruce.

Ca și versuri de răchită
Îmi îndoi și eu spre glie
Soarta mea cea osândită
Să nu creadă-n veșnicie.

Și-mi bat fruntea în țărână,
Și-mi bag ochii sub aripă
Măcar urmă să rămână
De la-nlăcrimata clipă.

Dar aud cum înainte
Clopoței de-argint răsună
Și cuvinte, și cuvinte
Împletesc mândră cunună.

Poezia se aprinde
Chemând Viața și cuvântul
Și cu lerul din colinde
Inima pornește cântul.

Prin furtună și ninsoare
Eu aud cum înflorește
Mugur luminos de Soare
În ținutul meu cel veșted.

Inima-mi zâmbi-n Credință
De Crăciunul ce ne vine
Să mă ia din neființă
În stropirile Luminii.

Să mă treacă iarna aspră
Ca să pot iar a cunoaște
Înflorit în Țara noastră
Mărțișorul pentru Paște.

*UPOVĂÎNȚĂ s. v. nădejde, speranță.

Sursa: Sinonime (2002) |

*veliște s.f. (reg.) trecut îndepărtat, origine veche.

Sursa: DAR (2002)

Victor Bragagiu